

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnitvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. 50, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 24. septembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 24 settembre 1925.

št. 39

Saj prav nič je ne boli - moderc jo preveč tišči ...

Ta resnica je prestara,
 da Evropo vse boli;
 glavobol jo nadleguje,
 zdajci pade, omedli.

Okrog nje se polno suče,
 pripisuje ji zdravil,
 sto zdravnikov, a boleznj,
 ni še nihče pogodil.

Misljjo, da influenza
 muči jo, to je hudir.
 A je moderc, ki jo muči,
 zove se: verzajski mir.

Komu pa na pamet pride,
 da ji sleče ta oklep?
 Sama sleči ga ne more,
 a zdravniški svet je slep.

Gorica, 23. sept. 1925.

Bendima se bliža! Grozdi kof rokavi vise raz trt po briskih in vipavskih gričih. Pili ga bomo, da porečemo mački — Vi, ali pa se ga bodemo tako »nažlajfali«, da bodo pred našimi očmi migljale same rožice! Naši Brčci in Vipavci pripravljajo »čebrea«, »orne«, »plaunike«, »golide«, mouserje, »brentače« in »brente«, da spravijo žlahtno kapljico v velike »botone« in polovnjake. To bo veselje pri hiši. Tavčarjev Tine, predno bo stopil s svojima kosmatima nogama v plaunike mastit »rozdje, bo moral umazane nohte ostriči, smrdljive noge v »lugu« ožeh-tati, sicer bo imela sladka rebulca čuden duh. Sicer pa naši vinorejci se dobro zavedajo, da v času, ko bodo »kvinčee« polnili, ne bodo polnili le sladke rebule, ampak tudi še kaj drugega. Kaj vse se skriva za sladko rebulo, Pesnik najde v sladki rebulci najboljšo verze, govornik prepričevalno besedo; mladenič najzaljubljenejše besede; pijanec največje veselje. Sploh kdor popije literček sladke rebule, se zdi, da ima že polovico raja na zemlji.

A sladka rebulca človeka tudi zapelje, in sicer: v greh, v zapor, v sovraštvo, v »grazpo«, v prezgodnji grob, v revščino, v nesrečo. Zato pa! Oj človek, šibka stvar: Rebulce preveč nikar! Sicer ti bode v kvar, da ne ozdraviš več nikdar!

Iz Vrtojbe pri Gorici so v zadnjem času nekateri brezvestneži hoteli narediti drugi Krn. Obdolžili so naše vrle krompirske industrialce, da so šli kopati in skruniti vojaške grobove. Bah! Kaj bodo naši krompirjevci delali iz strohnelih kosti. Oni so navajeni izkopavati krompir, bandurki ne na človeških črepinji! K sreči, da so se klevete kmalu odkrile, sicer bi Vrtojba gorrela za nič, kot so gorele podkrsne hiše za greh, katerega je napravila »ta strela božja!«

Začetek šole se približuje. Slovenci v Julijski krajini dobimo svoje slovenske ljudske šole v Sardiniji, srednje šole v Abrucih, univerzo pa — v Lokovcu pri Kanalu, kjer se

bodemo učili izdelovati »cveke« in »krjole«. Za Slovence je dovolj da znajo kopati in »karjole« voziti. Kai kultura!

Ka' na je drugače novega pri nas! Naštejmo: 1. Slovenski romarji ponesejo prihodnjo nedeljo v Rim 100.000 Lir. — 2. Slovenci na Goriškem so zaplesali to poletje 890.000 Lir. — 3. Na goriški gimnaziji bo 1000% Slovencev, a bo gimnazija kljub temu italijanska. — 4. Kljub denuncijacijam od strani »Malega Lista« izda »Goriška Matica« letos 4 oziroma 5 knjig, ki se sedaj dokončujejo na veliko veselje pametnih in dobrih Slovencev v Julijski krajini. — 4. Mussolini pride v Gorico takrat, ko bo proglašil Gorico za glavno deželno mesto. Chi vivrà, vedrà! — 5. Velesejm v Ljubljani in Goriška lovstva razstava sta imela stotisočake deficita. — 6. Francozi bijejo Maročane s — kulturo, Maročani Francoze pa z granatami. — 7. Radič se je moral najprej najesti »ričeta«, da je postal »pridkan«.

Še veliko je takih novic. Za danes dovolj, kajti, Čuk se pripravlja na mirovno konferenco društva narodov, kjer bo zastopal Slovence Julijske Krajine. O uspehu bo poročal v prihodnji številki

»Čuk«.

Janezov dopust.

(Po Roda Roda Karlo).

Bil je praznik našega polka in imeli smo skupen zajuterk, ki je trajal tja do naslednje noči. Ko sem se končno vrnil domov, izpitih oči, tedaj mi je rekel Janez, moj sluga:

»G'sput lajtnont, p'nižnu pruos'm z v's'm dan vrlaubal«

»Dopust? In čemu ravno sedaj?«

»Javol, g'sput lajtnont, p'nižnu pruos'm! Vejo muoja sještra se žj'ni!...«

»No radi mene!.. Jaz sem zadovoljen. Pojdi torej jutri v vojašnico in se prijavi k raportu ter povej gospodu polkovniku, da nimam jaz nič proti osem dnevnu dopustu.«

»Javol; g'sput lajtnont!«

»Aoooh... še nekaj.. priti mora od baterije kak razumen fant, da bo nadomestoval tebe. Ti ga lepo pouči, kaj mora delati in kako me mora zjutraj spraviti iz postelje. Zlasti jutri zjutraj, ker sem gotov, da bom težko vstal. Aoooh!.. ko sem tako strašansko zaspan. Stra... šan...sko

zaspan, po dveh tako prečutih nočeh...«

»Javol, g'sput lajtnont!«

»Če... vseeno ne bom hotel s postelje, mi mora zlit na glavo vrč vode... si razumel? In spreten ter korajžen dečko mora biti, da ne bo takoj zbežal, če bom malo zarohnel.. Ker jaz bom gotovo malo grob jutri zjutraj. Zelo grob bom, Janez!«

»Javol, g'sput lajtnont!«

»Aohohohoho... Jaz sem namreč strašansko zaspan, stra...šan...sko za.spaaa.aan, Janez!«

»Javol, g'sput lajtnont!«

»No torej srečno pot... dobro se vozi... lahko noč...!«

»G'sput lajtnont! G'sput lajtnont!.. G'sput lajtnont!«

»Hja!.. Kaj pa je spet?«

»G'sput lajtnont! Dejte nu us'nt!.. J' žj' šj'st ura!«

»Ah... hudiča!« In sem se obrnil na drugo stran.

»G'sput lajtnont!«

»Daj mi mir, Janez!«

»Naa! G'sput lajtnont!... J' šj'st ura, zadn cajt!.. b puol siedmih muorste bet žj' s svojjo b't'rijo n' sroirsplocu, zdej so se z'čjli žj' garnizgonsmaršj'bunge!«

»H?«

»So garnizgonsmaršj'bunge!«

»Kaj praviš? Garnizgons... garnisionsmarschübung? ... Kdo ti je pa to povedal in kje si to slišal?«

»Č'jrej j' blu u befejlu, g'sput lajtnont.«

»Neumnost, nobene besede ni bilo včeraj v »ukazu«... Oh.. oah..oaoah!...«

»G'sput lajtnont! G'sput lajtnont!«

»Še pet minut, Janez!«

»G'sput lajtnont, p'nižnu javim, vado s'm žj' p'ni'su!«

»Kaj, kakšno vodo, Janez?«

»Tisto, s k'tjro v's b'm p'kurnu vblju, če n' bste prj'e ustali!«

»No ja... no dobro... aoooh! Saj sem vendar zbudjen... No torej!.. Dobro jutro! Ali dežuje?«

»P'nižnu jaulem, de nje. Zunej j' čistu lepu svetlu!...«

»Čudno! Včeraj zvečer si mi pa rekel, da bo najmanj en teden deževalo!... Kje so nogavice?... Čevlji?...«

Vstal sem in se pričel oblačiti. Tedaj sem se zagledal v ogledalu.

»Ti Janez, povej mi zakaj sem tako prašen!«

»G'sput lajtnont, p'kurnu jaulem: j'z ne vejm!«

»Hm! Čudno! In zakaj je ogledalo tako prašno, če smem vprašati?... Na... glej... saj se lahko piše po njem...!«

Janez pogleda črke, nato zmaje z glavo in reče:

»Ja vejo, g'sput lajtnont, n'smejo z'mirt, če so t'ku svinski kšni sudati!«

»Kakšnji, »k'sni sudati?«

»Misl'm p'dk'nuonirje Cizoro, g'sput lajtnont!«

»Kaj pa ima opraviti Cizara z ogledalom?«

»Sevejde ima upraut Ciz'ra, k'j' bi muoj nslejdnik, al sm se z'm'uotu, muoj n'mejstnik, ku sm biu j'z n'urlaubul...«

»Da prav praviš! Imam takole nekako temno sliko... Povej mi, ali nisi hotel iti ti na dopust za osem dni?«

Janez me gleda ves začuden.

»Zdi se mi, Janez, kakor da bi... Ali sem samo... sanjal?«

Janez se nekako bedasto smeje.

»Neverjetno, kako živo se more sanjati! Jaz bi prisegel, da si me ti prosil za osem dnevni dopust... in potem si mi obljubil tudi prebrisane-ga moža od baterije...!«

»Pej kej ga nej'blu tje, pruosm prou p'nižnu, g'sput

»Koga pa?«

»Cizare v'udr, g'sput lajtnont!«

»Kaj imaš vedno s tistim Cizarom za božjo voljo!«

»Ma g'sput lajtnont, p'kurnu jaulem, de s'm biu usegfih v'sm dan n' vrlaubu in de me j' j'mu Ciz'ra n'dmstvov't. Zdej pej narbrš te strejje nej blu s'm in vi g'sput lajtnont ste muoj vrlaub prespali!«

»A... tako!.. Zato!.. Saj sem se pa v resnici tudi pošteno odpočil!...«

IDILA OB DRAVI!

(Mariborska.)

Imenovat' ta dva ne smem sta v Mariboru znana vsem, pri Dravi vsaki dan sedita vloviti ribo si želita. Pa ribe so kočljiva stvar za trnke malo jim je mar, izvrsten sir jim bolj ugaja, ki okrog trnka se nahaja. Ves letni čas tako sedita na ribe se oba jezita, doma pa žena se hudiče ker mora ribe — da kupuje. Niti Jože, niti Ivo ni še vlovil eno ribo, le copate, čreva-žabe al' pa krilo stare babe sta iz reke pridno vlekla, da jim pot le s čela tekla, zraven k'lela kot hudič, da jih čul je

»Nočni ptič.«

Najnovije poročilo.

(Po radiotelegrafu in telefonu, od našega stalnega zastopnika v Piacenzi.)

Piacenza 24. 9. 1925: Vipava spil....

Zakaj sem tu pri vojakihi?

Zato, ker nisem doma!

Zato, ker moram biti tu.

Zato, ker moram služiti domovini, kralju in cesarju!

Zato, ker bi drugače ne bil tu.

Zato, ker ne morem iti drugam.

Zato, da bom šel domov.

Zato, da se bom naučil narodne jedi: pašte in riža.

Zato, da zapravim svojo mladost.

Zato, da se dolgočasim!

Zato, da zapravljam denar.

Zato, da sitnarim stariše za denar.

Zato, da pomagam z bajoneto pobijati stenice.

Zato, da jezim podoficirje.

Zato, da spim v prižonu na deskah.

Zato, da koprim po domu.

Zato, da močim s svojimi solzami brando.

Zato, da sedajle pošiljam pozdrave v »Čuka«.

Zato, vruga, kdo bi znal povedati, kateri »zato« je pravi.

Pozdrave pošiljajo, in tako molijo vsak večer revni Saniteci v Piacenzi, ki jih gotovo že poznate: Leban S., Baučer A., Rošic, Inamo (ki je pa že doma sedaj in se je rešil že tega dolgočasnega življenja), Boštjančič, Gabrielčič, Marc, Ipavec, Požrl in Karlo in drugi neimenovani! Pošljite kaj denarja!

(Kdo naj ga pošlje? »Čuk?« Ei, fantje, Čuk je suh »kukur štokfiš«. Potrkajte drugod! Op. ur.)

Odgovor vseh žensk.

Odgovor na pesem v 35. številu.

»Čuka«.

Te rade bi poznale, obraz ti razcepale, in če si v naši sredi, te izsledimo, vedi! Gotovo te ne mara več mlada in ne stara, zato svoj žolč pretakaš čez nas in od nas kvakaš. Zdaj odložimo tovor, v njem zate je odgovor; po vrsti se ti vsaka oglašja tebi: Spaka! Nestvor ti pošvedrani in stas tvoj spakedrani, ti strto motovilo boš od nas govorilo? Me grde ti povemo: Tud' moški marsikteri je grd, čeprav zameri, in če tud' svetlo pinjo natakne na črepinjo; na rokah rokavice, par cunj za nogavice, salonska kamižola; si preklja od fiziola!

Lepe:

In me, ki res smo lepe, ne maramo otepe, vsaj takih ne, kot ti si, izdajo saj te spisi.

Žive:

Če smo res ktere žive, tem lepše naše njive; so boljše mar poteze, ki leno komaj leze?

Občutljive:

Zameriti res nima možu, če rad' jo ima, če pa jo le pretepa, mar dela naj ž njim z lepa.

Bogate:

Vas brigajo bogate? Vsak hoče čase zlate, stremi za večjim kosom; a vbrište se pod nosom.

Uboge:

Me uboge nismo krive, če dal ni Bog nam njive, z rokami si služimo, na slami res ležimo. Za nohtami je dota, če ktera je sirota; pri ubogih se poveča večkrat rodbinska sreča.

Prevzetne:

Vse me, ki smo prevzetne, smo morda tud' podjetne, pa zraven še junaške, brez nič nismo bahaške.

Klepetulje:

Če jaz preveč klepečem, ti v obraz lahko rečem: Ne veš li tega, štrambo, da jezik je brambo?

Tihe:

Molčeče ti na potu smo? Molči v svojem kotu, pa ne bo za molčanje ne pisanje ne branje.

Zapeljivke:

Se štejete razumni, a mnogi ste neumni, vam glava je le zelje, ker baba vas zapelje! Na žimance vloviti se da, kdor ne zna niti; ga ženska spravi s poti ter suženj je pohoti.

Učene:

Mar mislite, možgani da niso ženskam dani, so s pievami učene nam glave naložene?

Preproste:

Kaj bodeš nam čenčalo, zaruknjeno ti tnalo, prifrknjeno, zabito, imaš usta kot koričito!

Mlajše, šibkejše:

Dekleta šibke, mlade, se tud' možimo rade; čemu bi b'le samice, za tovor so oslice.

Močne:

In me, ki smo bolj močne, za težja dela ročne; če kdo nam kdaj nagaja, kar v cestni jark zaraia.

Stare:

Kaj vpraša te ta stara? Še taka te ne mara! Jaz šnofam, ti pa čikaš, notem me lahko tikaš.

Debele:

Vse me, ki smo debele, smo mar kaj tebi snele? Tud' dedci vi smrdite, ker pijete, kadite!

Suhe:

Če ktera nas je suha, odtehta da jo muha, če bi moža imela bi bila kdaj debela.

Vse ženske skupaj:

Še riši slike, riši, si ž njimi r. obriši! Brez ženske ne postane, ne Janez in ne Žane, Uši bi vas požrle, če bi vse ženske umrle, rastrgani bi bili tako, da bog se usmili. Umazani kot prasci, smrdeli kot mrjasci, jedi surove žrli, ter končno vsi pomrli. Zato lepo molčite, boga vsj zahvalite, da vstvaril vam je Evo, Adama rešil — revo!

Snubač.

Šala v enem dejanju. Ruski spisal A. Čehov.

LOMOV (zbegan). Ali vidite, čislana Natalija Štefanovna... Stvar je tale. Sklenil sem prdsiti vas, da me zaslišite... Končno, vi se čudite in celo srdite, toda jaz... (na stran). Grozno hladna je.

NATALIJA. Kaj imate pravzaprav? (Odmor). Nu?

LOMOV. Povedal bom ob kratkem: Vam, čislana Natalija Štefanovna, je znano, da imam jaz že dolgo, da, od svojih otročjih let, čast poznati vašo rodbino. Moja rajna teta in njen soprog, za katerima sem, kakor vam je znano, podedoval zemljišče, sta vedno z globokim spoštovanjem govorila o vašem očetu in o vaši rajni materi. Rod Lomovih in rod Čubukovih sta se zmeraj na-

hajala v prijateljskih, da, mogoče je celo reči, v sorodnih odnošajih. Vrhu tega pa, kakor vam je znano, se moje zemljišče tesno dotika vašega. Ako se izvolite spomniti, se moja Volovja luža tesno dotiče vašega brezovnjaka.

NATALIJA. Oprostite, da vas oviram. Vi pravite moja Volovja Luža. Ali je mar ona vaša?

LOMOV. Moja je!

NATALIJA. Nu, kaj še! Volovja Luža je naša, pa ne vaša.

LOMOV. Ne, moja, čislana Natalija Štefanovna!

NATALIJA. ♥ mi je nekaj novega. Odkod je ona vaša?

LOMOV. Kako, odkod? Jaz govorim o oni Volovji Luži, ki leži kakor klin pred vašim brezovnjakom in požganim blatom.

NATALIJA. Nu, da, da... Ona je naša.

LOMOV. No, vi se motite, čislana

Natalija Štefanovna — ona je moja.

NATALIJA. Spomnite se, Ivan Vasiljevič! Kdaj je ona postala vaša?

LOMOV. Kako kdaj? Kolikor se spominjam, je bila ona zmiraj naša.

NATALIJA. Nu, glejte si; dokažite to!

LOMOV. Iz pisem je to razvidno, čislana Natalija Štefanovna. Za Volovjo Lužo se je vršil nekoč prepir — to je resnica; toda sedaj je znano vsem, da je ona moja. A tu je prepir nepotreben. Poglejte le; babica moje tete je oddala to Lužo na nedoločen čas v brezplačno rabo kmetom vašega očeta, da so oni žgali opeko na nji. Kmetje vašega deda so rabili to lužo brezplačno štirideset let ter se privadili smatrati jo za svojo, potem pa, ko je napočil čas...

NATALIJA. Temu ni tako, kakor vi pripovedujete! Moj ded in moj praded, sta bila uverjena, da njuno zemljišče sega do požganega blata, to pomeni,

»SOVI NA SKAL'CI!«

(Mariborska).

Če se hočeš poročiti
k meni v Maribor pohiti,
v mestnem parku sem doma,
vsaka Micka me pozna.
Fant sem mlad, nedolžen, lep,
le na eno oko sem slep,
nože malo so na lks
šimi čevlji pa na biks.
Celih hlač jaz ne poznam
srajco prať nikdar ne dam,
moj cilindar, vsako pot
služi mi kot strelovod.
Če boš Sova vzela mene
zavidale Ti bodo žene,
da imaš tak' fest soproga
ki Ti na migljaj uboga.
Čestitali Ti bodo k sreči,
da sem mogo časa v ječi
ker sem strasten »zmvovič«
tukaj znan kot

»Nočni ptič«.

raj predpoldne iz krčme in
se je solnce dvigalo iz dalj-
nega, svetljikajočega se mor-
ja, veliko, mogočno, prekra-
sno in je z neizmerno blaže-
no toploto in svetlostjo obse-
valo zadnje ostanke moje ro-
mantične zimske suknje, ah,
tedaj sem začutil tako hre-
penenje, tako neodoljivo hre-
penenje po površni suknji,
da bi najraje na glas vsklik-
nil! O, če bi vedel ti stric, ka-
ko krasen občutek imaš, če
greš tako-le po cvetočih trav-
nikih z lepo črnolaso in glo-
bokooko gorsko vilo, ljubko,
ljubljančanko, ki je zapisana
na dnu tvojega srca, in pri-
voščiš sira, kozarčka pive in
dvakrat pečenko. (Potem boš
čisto mojega mnenja.) Kaj ne,
saj boš potrdil? No, vidiš in
ko sem šel včeraj popoldne z
njo v Tivoli, tja proti bele-
mu, jasnemu dnevu ... v pro-
sto naravo ... in sem ji pogle-
dal v tiste globoke oči, tako
globoke, me je prevzelo tako
čuvstvo, taka za-mi-šljnost
se me je lotila, da si nisem
ničesar več želel na svetu, kot
samo »en par« novih čevljev.
Dragi, predragi stric! Vem,
da me razumeš: Vedno si

imel odprto srce za lepoto
probujajoče se narave. Tudi
sedaj ne boš zaprl vrat svo-
jega srca in zadostil tej narav-
ni lepoti... magari s stolirsko
nakaznico... Tvoj vedno le lju-
beči nečak Slavko.

II. V poletju.

Moj najdražji, moj najljub-
ši stric!

Od dne, do dne je lepši svet.

Ne vem, ne vem, kako je to!

Res ne vem, čemu mi ravno
ti verzi prihajajo vedno takrat
na misel, kadar pride gospo-
dinja tirjat, naj plačam že za
več mesecev dolžno najemni-
no!

»Oh, poglejte no, gospa
Grčmanova!« jo peljem k ok-
nu, Ali ne vidite, kako lepo
škripančki pojo in bujne cvet-
ke cveto! Ali vas res nič ne
zanima ta čudež narave!?

»Kaj? Mene zanima, kdaj
mi boste plačali stanovanje?«
se vedno raziezi.

Oh, stric! Taki so danda-
res ljudje na svetu, tako ma-
lo je vkoreninjena njih smisel
za lepoto narave! Zato mora-
mo na delo mi mladi, ljubezni
in poezije polni! Tako napri-
mer se trudim jaz že precej
časa, da bi navdušil za poezi-

jo lepe lunine noči in pa za-
stoj! Kratkotamo: noče kon-
čati moje obleke, dokler mu
prejšnjega ne plačam. Šele
danes, ko sem se tako predrz-
nil in mu rekel, naj kar tebi
više, dragi stric, se je pričel
diviti krasnim nočem in se
dvignil do teh idealov, ki jih
obožujemo mi in mi je oblju-
bil, da bo nadaljeval z obleko.

O stric, kako naj ti povem,
kako zelo koprni moja duša
po lepoti! Večkrat mi prihaja
tako vroče, tako strašansko
vroče, kadar se spomnim, ka-
ko težko je živeti z desetimi
dinarji na dan v dijaški ku-
hinji! Ali prepričan sem, da
tvoje po lepoti koprneča du-
ša, ne bo pustila moje, tudi
po lepoti koprneče duše, da
bi izdihnila od glada in zato
upam, da bo prišla kmalu tvo-
ja mojji na pomoč.

Tvoj naravnost neumno te
proseči

nečak Slavko.

III. Jeseni.

Najbolj dragi stric!

Jesen je znak propadanja.
Cvetlice venejo, listje pada in
moja obleka in moji čevlji tu-
di propadajo! Ure in ure po-
sedam pri oknu in gledam na
vsesplošno propadanje, umi-
ranje in obenem mislim nate,
stric. Ali ni mogoče, da se
spremeni tako melanholičen
pogled na raztrgane hlače z
veselim na elegantno obleko.
Tako je z naravo — samo na
robe: kamor pogledaš, uniče-
vanje, vse vene in kako do-
bro de, spominjati se v takih
trenotkih, da bije tam daleč
za gologlavim Nanosom ena-
ko sice in deli z mojim vse:
veselje in žalost in tudi — lir-
ce.

Vem, da si me tudi sedaj
razumel, predragi stric in kon-
čujem s prošnjo za res izdat-

Kako je študent Slavko Vesel
svojega lirčno - navdahnje-
nega strica v različnih polet-
nih časih „vlekel“.

Priredil Karlo,

I. Pomladi.

Dragi, preljubljeni stric!

Pomlad prihaja v deželo!
Rožice so pričele poganjati
in se razcvetati; ptički so pri-
čeli peti: Ah, tudi moje srce
bi vsklikalo, vriskalo in pre-
pevalo, če bi vedelo, kje bi
vzelo denar za zadnjo stano-
vanjsko plačo! Oh, stric, ka-
ko čudovito deluje probuja-
joča se narava na človeško
dušo! Ko sem se vračal vče-

Trgovci, šole, stariši!

Pisarniške in šolske
potrebščine dobite v
::: veliki izberi v :::

Narodni knjigarni

v Gorici

Via Carducci št. 7.

da je Volovja Luža bila naša. Čemu se
tu prepirate — ne razumem. To je na-
ravnost zoperno!

LOMOV. Jaz vam pokažem pisma,
Natalija Štefanovna!

NATALIJA. Ne, vi se le šalite, ali
pa ste me prišli dražit... Kakšno izne-
nadenje! Mi rabimo to zemljišče že
skoro trideset let, tu pa nakrat čujemo,
da ta zemlja ni naša! Ivan Vasiljevič,
oprostite, toda celo svojim ušesom ne
verjamem... Meni ni mnogo mar za to
Lužo. Tam je vsega zemljišča pet dese-
tin, ki je vredno okroglo tri sto rubljev,
toda mene vznemirja krivica. Govorite,
kar vam je drago, toda krivice jaz ne
morem trpeti.

LOMOV. Poslušajte me, prosim
vas! Kmetje deda vašega očeta, kakor
sem že imel čast povedati vam, so žgali
za babico moje tete opeko. Tetina babi-
ca, jim je hotela ugoditi...

NATALIJA. Ded, babica, teta...

jaz tu ničesar ne razumem. Luža je naša
— to je vse!

LOMOV. Moja!

NATALIJA. Naša! Če tudi vi
dva dni dokazujete, če tudi oblečete
petnajst frakov, ona je vendarle naša,
naša, naša...! Kaj vašega jaz niti no-
čem, svojega pa tudi ne maram izgubi-
ti... Kakor vam je drago.

LOMOV. Jaz, Natalija Štefanov-
na, Luže ne potrebujem, toda iz prin-
cipa... Ako vam je prav, izvolite reči,
in jaz vam jo podarim!

NATALIJA. Jaz sama vam jo mo-
rem podariti, ker je moja... Vse to pa
je, da se milo izrazim, kaj čudno, Ivan
Vasiljevič! Doslej smo vas smatrali za
dobrega soseda in prijatelja. V prošlem
letu smo vam posodili svojo mlatilnico,
vsled česar smo sami omlatili žito šele
v novembru, vi pa ravnate z nami ka-
kor s cigani. Ponujate mi v dar mojo
zemljo. Oprostite, tako ne ravnajo so-

sedje! Po mojem mnenju je to celo
drznost, ako hočete...

LOMOV. Po vašem mnenju, kaj ne
sem jaz kak usurpator? Gospa nikdar
se še nisem polastil tuje zemlje in tudi
ne dovolim, da me dolžite kaj takega...
(Urno gre k steklenici, ter pije vodo).
Volovja Luža je moja!

NATALIJA. Ni res, naša je!

LOMOV. Moja!

NATALIJA. Ni res! Jaz vam to
dokažem. Še danes pošljem svoje kosce
na Lužo!

LOMOV. Kaj?

NATALIJA. Še danes pojdejo tja
moji kosci!

LOMOV. A jaz jim dam po hrbtu!

NATALIJA. Ne predrznite se!

LOMOV (se prime za srce). Vo-
lovja Luža je moja! Ali razumete?
Moja!

(Dalje.)

no razumevanje kot tvoj do smrti zvest nečak

Slavko.

IV. Zima.

Plemeniti, najljubši stric! Prišla je zima... Okna zmrzujejo, grede škripljejo in moji gospodinji šklepečejo zobje... Oh to je v resnici žalostno! Tako sam na mrtvem, izumrlem svetu živeti! Oh, da bi bil sedaj kje v Zadnji Indiji, Mali Aziji ali Afriki, ko južno solnce pripeka, ko človek ne občuti nobenega pomladnega hrepenenja in hrepenenja po zimski suknji, čevljih in premogu! Včasih se zasanjam tja daleč v deveto deželo, ko pa se zbudim, zapazim v svoje veliko začudenje, da nisem niti v Zadnji Indiji in niti ne v Afriki, temveč na mrzlem severu, kjer mi pomanjkanje premoča pretresa srce! Oh včasih se mi zahoče, da bi šel tja, kjer je neskončen led in bi vprašal zvezde na nebu, kaj vedo o zgodovini naše tužne zemlje — oh in vendar! Nikdar ne bo moje oko razrešilo uganke sveta, dokler si ne kupim drsalko!

Ali ni res, stric, srce se ti trga, ko vidiš, kako se vsi ideali na tem svetu vežejo z materialnimi stvarmi! Poto-laži se, ljubi stric! Tudi meni se godi tako!

Pošlji mi hiter znak, da še živiš. Pričakujem nestrpnost Tvoj nadvse ljubeči te nečak

Slavko.

SANJE LAZEJO.

»Sanje lazejo«, je rekel bankir svojemu prijatelju »vidiš, včeraj sem sanjal, da me moja žena vara z mojim blagajničarjem! Bil sem zelo žalosten! Danes zjutraj sem prišel prej domov in jo našel v naročju...«

»... tvojega blagajničarja?«
»Kaj še, dragi prijatelj, v naročju knjigovodje. Vidiš, kako sanje lazejo!«

Pravijo, da frajle iz Potoka zmerjajo fante iz Vanganela češ da jih napadajo v Čuku, posebno R. je zelo huda, ker je bila večkrat v Čuku. On pa se jim smeje in jih opazuje o poučnih urah iz svojega gnezda, ki zagotovo ni v Vanganelu.

Pravijo, da iste frajle so bile tako »srčkane« na plesu pri Babičih, da celo Čuk se je zaljubil vanje, posebno R. mu gre h srcu.

Pravijo, da Čuk je še nekaj zvedel iz svojega gnezda in sicer, da dekleta iz Potoka so sklenile da napravijo eno »tajno društvo«, kot predsednica je R. (kdo drugi če ne ona); nič pa se ne ve kaj so ti prostori za zbiranje; Čuk pa upa da tudi to bo zavohal s svojim kljunom.

Pravijo, da ena elegantna gospodična, moderno ostrižena, iz Bonino, kar zasluži s svojim šiviljskem obrtom, vse nese brivcu, da jo vsaki drugi dan obrije.

Pravijo, da nekatera dekleta iz Vanganela imajo že kratka in ozka krila za kolo, ker pa se ne dobijo kolesa tako trpežna bodo morale počakati, da se časi izboljšajo ali pa bodo morale kupovati »Pilules Galton«.

Pravijo v Mariboru, da je Milutin C. na kor, kolodvoru s takšno vnemo čital »Čuka«, da se je z glavno zaletel v »Gaskandelabers«. Čuk je sedel v istem vlaku, s katerim je Milutin tja prispel ter videl to nezgodno.

Pravijo v Mariboru, da je Micka obiskala Nočnega pičca v njegovem stanovanju ter se mu v imenu treh mladenk pristrčno zahvalila za članek v Čuku v obliki moralne pridige, grožnjami itd. Nočni pičec odklanja vsako tako zahvalo ter obljublja Micki, da bo še tudi v bodoče po Čuku pisaril, koliko se mu bode ljubilo.

Pravijo v Mariboru, da je dosegel bratski sporazum med Srbi in Slovenci že svoj vrhunec, ker se srbski tehniki na praksi v tamk. delavnici drž. žel. s slovenskimi dijaki v mestnem parku radi deklet poljubujejo s boksarji in pregledujejo s pomočjo kuhinjskih nožev vsebino želodca svojih tekmecev. Čuk in njegov kolega sta bila navzoča.

Pravijo, da je Jože K...k iz Cerknice postal sila duhovit, odkar je na potu v Italijo, videl v Trstu tovarno, v kateri makaronom luknje vtajajo.

Pravijo, da se ljudje na Rakeku povprašujejo, kdo je tisti osel, ki daje P. P. kredit za nabavo znamk, ki jih potrebuje za Čukove dopise.

Pravijo, da je bil M. T. na Rakeku enoglasno sprejet v klub postopavec. Ker pa je imenovan obdarjen z velikimi govorniškim zmoglostmi in podkovan z zgodovino vsakega Rakovca, najmanj 20 let nazaj, mu je odbor poveril obrekovanje ljudi.

Pravijo, da si je Polde iz Rakeka nalašč zato nabavil »bicikelj«, v svrhu skrajševanja poti med seboj in svojo o-boževano.

Pravijo v Nabrežini, da je Gizela dvignila modo kratkih las ala bebé zato, da fantje letijo po temi za njo i prepevajo:

»Ga capelli da rotonda,
oh, che bela bionda!

Pravijo, da hodijo ilirsko-bistrški »artižani« vsak opoldan na »plac« voz z belim konjem čakati. To pa zato, da vidijo — lepe noge!

Pravijo v Dolenjah, da pohajalno društvo zelo napreduje. Vsak ponedeljek priredi zabavo v korist gostilni-

čarjem in v »dešpet« komur »čika« proti.

Pravijo v Jelšanah, da so domači fantje »fejst«, le da lir nimajo. Zato kličejo v gostilni eno »pašarjeto« in — šest kozarcev.

Pravijo na Banjšicah, da pri zadnji »ofenzivi« (39) so imeli gorenjci še precejšnje izgube; eden je ostal brez srajce, drugi brez rokavov. »Čuk« je videl te junake raz Šančeve topole ob 2. uri zjutraj, ko je »ofenziva« končala.

Pravijo, da Dolenjski fantje so bili skrbno pripravljene na »ofenzivo«. Imeli so: 13 »krjof« kamenja, 3 kladva, 27 vil, zraven so imeli še tri pare mačk; da bi vozile — kanone za njimi. Za počit!

Pravijo na Rakeku, da je Francelček, ta mali financarček, tako lep, da so vse punce v njega zaljubljene. »Čuk« je videl, da so ga tudi kravce, ko so šle s paše, jako milo gledale, pes pa mu je pomigal z repom.

Pravijo na Rakeku, da so g. financarji postali diskretni v vseh zadevah, zlasti v stvarih ki se v kuhinji gode pod pokroviteljstvom nove »šimi« kuharice, pardon omivalke.

Pravijo, da so na Rakeku tri gospodične, ki slišijo na imena: Franczka, Mjčka, Roza. Njihovi izprehodi od Rakeka do Unca so na dnevnem redu. Osobito se jih opaža zvečer, okoli 11. ure, ko se vračajo s svojimi kavalirji domov »stretti strettli«.

Pravijo na Rakeku, da je Rudelček tako zaljubljen v svojo simpatično Franco, da se za ušesom rapidno redi.

Pravijo, da tekma, ki se je imela vršiti v Vipavi med Skašom in Nanosom se bo vršila na igrališču Nikjer in ob Sv. Nikoletu.

Pravijo, da so Križani na »Dan sodbe« propadli, ker jih je sv. Jurij na tekmi s sulico prikolal na zemljo.

Pravijo, da v Maribor prihaja vedno več dalmatinskega in istrianskega vina, pa da ga bo kljub temu zmanjkalo, kajti odkar se je ustanovil klub abstinentov, so se ženske razjezile in so ga začele prav pošteno srkati. Pa tudi cigar in cigaret bo zmanjkalo, ker tudi teh popušijo ženske več nego moški. V nedeljo 20. septembra je neka ženska popila v neki dalmatinski kleti 9 po pol litrov in popušila je eno kubo in eno viržinko. Pila je dalje in morali so nagniti sod.

Pravijo, da se je neka Dunajčanka pri prekoračanju jugoslovanske meje preoblekla v moško obleko zato, da bi jo preiskovali moški ne pa ženske.

Pravijo, da v Mariboru neka gopša menja srajco enkrat, svoje dekle pa trikrat v tednu.

Pravijo, da so v Mariboru branjevalci začeli prodajati čevlje, obleko, nivo in vino, čeravno niso ne čevljarji, ne krojači, ne gostilničarji. Zdaj pravijo celo, da pride 1. oktobra v neko kavarno neki brivec za »Obra«. To pa zato, da bo — mošnje bril.

Pravijo, da bo v letošnji sezoni imelo mariborsko gledališče 7 starih igralcev manj kakor lansko leto, da pa bo dobilo zato štiri čisto nove močl, t. j. začelnike.

Pravijo, da se bodo sedaj mariborski mesarji ravnali s cenami po toplomeru, in sicer ker je svet že tako ali tako narobe, bodo tudi cene tembolj rastle, čim bolj bo toplomer padal.

Pravijo istotam, da neka kavarnarčarka daje svojim poslom-samo živin-ska imena. To pa zato, ker misli, da ima živino pred seboj, ali pa zato, ker je poprej imela samo z živino opraviti.

Pravijo, da je na glavnem kolodvoru v Mariboru pred kratkem objela neka gospodična nekega viržin-

VPRAŠANJE.

»No, Maks, kako si prišel včeraj iz krčme?«

»O, tako, še dobro. Samo ko sem šel po stonnicah navzgor, mi je nekdo stopil na roko, ta strela je moral biti pijan!«

ko-puščega tučca, ker je mislila, da je nje ljubček. Ker mu je pa pri tej priliki zlomila vržinko, je zavpil: »O — proklete ženske«, in v tem trenutku je dobil od pravega njenega ljubčka pošteno zaušnico.

Pravijo v Studenem, da neki »Ultratenor« tako močno poje, da se bo skozi njegovo »trobento« — žal, ves pevski zbor razpršil.

Pravilo istotam, da so kmetje popolnoma pozabili, da je Bog zaklical Mojzesu na gori Sinaj: »Posvečuj praznik«.

Pravijo, da v Nabrežini, neki Fr. (trattore), da ne plača računa v kavarni, je začel razbijati. Za enkrat je »Čuk« prejel za uho samo Francelina. Prihodnjije bo potegnili za ušesa tudi njegove prijatelje, če ne poravnajo računa.

Pravijo v Nabrežini, da se Ivanka in Ida, niste hoteli ostriči »a la bebé« zato, ker niste dobili dovoljenja od Dragota in Milana. Oh, kaka žalost! Kaj poreče Bebé.

Pravijo, da je v Stanjelu poper podražil, zato, ker ga nekateri ljubzensko rabijo.

Pravijo, da bodo Ajdovci prisiljeni saditi murve, ker se zarod kavalirjev čimdalje bolj množi.

Pravijo, da se ajdovske frajle jako pritožujejo, ker noče občina razpisati mesto živinozdravnika.

Pravijo, da se v Ajdovščini nahaja brivnica, kjer v stekleničah za parfum prodajajo solze zaljubljenih brivcev.

Pravijo, da se navzlic dobremu zraku in izvrstni postrežbi, ajdovski fantje neprimerno hitro starajo vsled srčnih boleznii.

Pravijo, da se že nad nikomur niso cvrti raki tako maščevali, kakor nad nesrečno ajdovsko četvorko.

Pravijo, da je ajdovska sodnija podobna nebesom, ker ima že tri svetnike in sv. Petra za vratarja.

Pravijo, da so se v Ajdovščini začeli ženiti na stara leta, ker mladina ni več za ljubezen.

Pravijo, da bode ajdovski športklub priredil javno slavnost v svrhu obletnice, na kateri se bo plesal novi ples »hupa-hupa« v kopalnih hlačah.

Pravijo, da se ne spleča več hoditi iz Lokavca v Ajdovščino v svilenih oblekah in belih hlačah, ker baje Ajdovci take elegancije ne razumejo.

Pravijo, da je v Ajdovščini neka frajlica vsako nedeljo bolna, radi pomanjkanja toalete.

Pravijo, da so se Vipavke že naveličale čakati na Ajdovce, ker je ostalo vedno le samo pri obljubah.

Zakaj? Zato.

Zakaj se je vozil v nedeljo Feliks po Aumetzu (Francija) na kolesu?

Zato, da bi videli tudi drugi ljudje, da ima novo »galla Ainzug« in da je »fest dečko«.

Zakaj ni šel P. P. v Postojno, če prav ni zamudil vlaka?

Zato, ker je M., gospod s črnimi lasmi, ali vulgo »J.« s katerim je bil P. zmenjen, da gresta v Postojno, izgubil denarnico. Bil je namreč njegov blagajnik.

Zakaj je dobila Postojna ime »Postumia«?

Zato: Ko je prišel po prevratu prvi italijanski vojak v Postojno, se je ustavil pred cerkvijo in je rekel: »Ecco! Posto mio!« To so si zapomnili drugi Italijanci. Primerjajoč z imenom Postojna — so rekli, da je Postojna pravilno. Ker se pa Postojna konča na »a«, so dali ime »Postumia«, katero je tudi ostalo.

Rešena uganka.

Zadnja uganka je delala mnogim preglavico, tako, da niso vsi ugankarji točno rešili. Rešitev je naslednja:

Sedemnajstim konjem dodá notar še lastnega, tako, da dobi prvi sin: polovico, t. j. 9 konjev, drugi tretjino, t. j. 6 konjev, tretji pa devetino, t. j. 2 konja; skupaj 17 konjev. Po tem računu notar ni zgubil lastnega konja, katerega je ob začetku delitve pripeljal na lice mesta, marveč mu je ostal in ga odvedel domov.

Prav so rešili: M. Štok, Trst, S. Giovanni; Scogliato 107; Fornazarič Ant., Št. Peter pri Gorici; Beguš Viktor, Št. Peter na Krašu; Edvard 7-pan, Rakek; Hrvače, Postojna; Ernest Peric, Cerovlje; Jos. Gaberšček, Trst, V. R. Elena; Rud. Vodušek, žel. uradnik, Rakek; Ana Vizzi, Trst, Via Pascolomini; Stana Lozel, Ljubljana, Cegnarjeva ulica 4; Jos. Kastelic, Trst, Sv. Ivan 541; Olga Golja, Trst, Greta, Via Basaggio 123; Josipina Pavli, Komen; Milena Zavrtanik, Lesce pri Bledu; Franjo Kobilica, Maribor, Frankopanova ul. 37; Rudolf Potrata, Lesce pri Bledu.

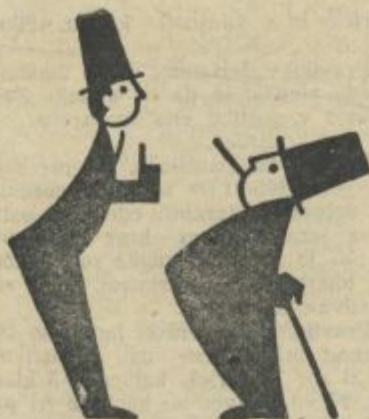
Vsi ostali (65 po številu) so napačno odgovorili.

REŠITEV DRUGE UGANKE.

Kam je treba postaviti eno roko (dlan, prsti), da jo druga ne doseže?

Odgovor: Pod komolec!

Prav je rešil: Ivan Čibič, Prosek. Vsi ostali (25) so jo z odgovori polomili. Ne stri nič!

Nova uganka.

V nekem hlevu bivajo skupaj zajci, kuncej in race. Vsega skupaj je v hlevu 60 glav in 166 nog. Koliko rac in kuncev je v hlevu? — Kdor pravilno reši to uganko in priloži v pismu znamko za 1 Liro (Jugoslovani Din. 3.—, a ne znamke), dobi drugi zvezek »Zabavne knjižice« in bo njegovo ime priobčeno v »Čuku«.

Pisma.

IZ SPECIJE.

Slovenski fantje topničarji 8. polka iz Specije letnika 1904, pošiljamo zadnje pozdrave starišem, bratom in našim pozabljenim dekletom. — Desetniki: Bukovec Ivan, Medane; Jazbar Ludovik, Idrija; Medvešek Franc, Ročinj; Starec Ferdinand, Barkovlje; Mahne Marij, Sv. Jakob-Trst; Bizjak Stefan, Levpa; Nedoh Mihael, Dane pri Divači; Vrabec Karel, Pliskovica; Markič Lojze, Vrtojba; Ferligoj Blaž, Rubije; Majcen Joško, Barkovlje; Fučka Vinko, Sv. Tomaž; Kumar Fran, Levpa; Krivec Andrej, Tolmin; Mahne Joško Hrušica; Šturm Emil, Herpelje; Miklavc Rudolf, Vel. Brdo; Čebulec Ivan, Sežana; Platiše Gabrijel, Dol. Tribuša; Plahuta Ivan, Batuje; Čermelj Josip, Dobravlje.

POZDRAV IZ DESENZANE (BREŽIJ).

Kdor poskusil ni vojaški stan — ta človek ni pregnan. Ker dandanes le neumni stopajo na plan morali smo v vojaški stan!

Prih. mesec odrešeni bomo mi vsi ter pošiljamo pozdrave na vse strani. — Poseben pozdrav nesí »Čukec« našim »nobelj« punčkam, a ne tistim, ki so nam v pismu mesto lirce pošiljale »Lojberjevo perje«... — Slov. fantje 7. polka bersaljerov kolesarjev »Desenzano-Brešja«. — N. N., Renče; N. N., Podgozd; Lipoveč Leop., Batuje; Radinja Ciril, Št. Maur; Pekarič Marijo, Škofije pri Trstu; Mozetič Stanko, Bilje.

SOČUTJE.

Mlada zakonska žena: »Francka moram z Vami nekaj govoriti! Gospod se vsakdan pritožujejo čez kuho! Sedaj mu ne diši juha, sedaj so mu zopet ribe preslane. Drugič zopet ne more jesti pečenke! Kratkotomalo, vedno najde kaj, da se pritožuje!«

Kuharica (usmiljeno): »Ah ljuba gospa, kako se mi smilite, ko imate takega moža!«

V HOTELU.

Gost: Natakár, zapodite mačko iz sobe!

Natakár: No, gospod doktor, tega pa res ne morem! Kadar je zajčjo nečenko želi vedno naš gospod, da leta mačka okrog gostov!

V ŠOLI.

Učitelj: Mali, le dobro se uči in priden bodi ter pomislil, do tega, kar znaš, ti ne more nobeden ukrasti!

Učenec: »Toda, gospod učitelj«, tega kar ne znam, mi pa še bolj ne more nihče ukrasti«.

CIZARA PRI MORJU.

Cizara se je prvič mudil na morskem obrežju! Bil je vihar in plima ter zelo slabo vreme. Dolgočasil se je! Kar zagleda na bregu nekega moža, ki je zajemal morsko vodo in jo zlival v sod, ki je tičal na malem vozičku! Pristopil je k njemu in ga povpraševal o tem in onem in kaj da dela! Mož mu je povedal, da navadno lovi ribe, včasih pa vozi v bližni hotel morsko vodo za kopališče. Začuden Cizara ga je vprašal, koliko da zasluži. »O tako, za silo!« je rekel mož. Drugi dan je bilo lepo vreme in morje se je poglelo ter je bila oseka! Cizara pride na breg in se začudi: »Vraga, to je moral zaslužiti včeraj oni mož!«

RAZTRESEN.

»Kako gre kaj vaši soprogi, gospod svetnik?«

»Ali se ne spominjate? Moja žena je že pred dvema leti umrla.«

»Ah, da, saj res, saj res! Kaj je še vedno mrtva?«

V ŠOLI.

Učitelj: Kdaj si bil rojen?

Učenec: Jaz sploh nisem bil rojen! Imam mačeho!

DVOGOVOR.

Gospod G.: Moja žena de-la, kar ona hoče.

Gospod K.: In Vi?

Gospod G.: Jaz tudi!

Gospod K.: Kako tudi?

Gospod G.: Kot hoče ona!

POLICIJSKA URA.

Pri zadnjem Velesajmu v Ljubljani, so ljudje pili do 2. ali tretje ure zjutraj. Neko noč je opomnil stražnik goste z besedami »Policijska ura«. — Neki precej vinjen Ljubljancan mu je odvrnil: »Gospod stražnik! Per mej duš da ni!« — Potegnil je svojo uro iz žepa in rekel: »To je moja ura, ne pa policijska.«

MLADI OLIKANEŽ.

Cestna železnica je bila tako natlačena, da je moral mladi Mirko sedeti na atovih kolenih. Pri naslednji postaji je stopila v voz mlada, lepa gospodična, ki se pa radi gnječe ni mogla nikamor vstati. Tedaj vpraša Mirko ato: »Ata, ali moram gospodični odstopiti svoj prostor?«

POKLON.

Dama pokaže gostu sliko, kjer je bila ona sama naslikana kot dete v maminem naročju. »Taka vidite sem bila pred osemnajstimi leti.«

Gospod: »Srčkana res! Kdo pa je tisti otrok v vašem naročju?«

NA POSTAJI

Ves zasopel prihiti gospod na postajo.

»Ali morem še dohiteti brzovlak, ki vozi v Trst?« vpraša železniškega čuvaja.

»Da, če znate dobro teči! Odšel je šele pred kake pol minute!«

NE LJUBI JE VEČ.

Prijateljica Ema: Ti veš, meni se zdi, da me Mirko ne ljubi več! Vedno govori o tem, kar me absolutno nič ne zanima.

Prijateljica Ela: No o čem, na primer?

Prijateljica Ema: Že dolgo časa o samem sebi!

MED PRIJATELJI.

A.: Ti, kako gre kaj tvoje-
mu prijatelju?

B.: O, čisto dobro! Odkar
je ranjko ženo izgubil, ne ve
več, da je poročen.

V HOTELSKEM PRENO-
ČIŠČU.

Mirko je moral spati nekoč
v nekem hotelu. Zvečer je na-
ročil natakarju, naj ga zbudi
točno ob osmi uri.

Točno ob osmi uri vstopi
drugi dan zjutraj v sobo nata-
kar. Zagrabi Mirkota za sraj-
co pri vratih, ga vzdigne in
mu strašansko zavpije v uho.

»Vstanite, vaša ura je pri-
šla!«

ZAKONSKA IDILA.

On: Za vruga, moja brivska
britev ne reže več!

Ona: Ah mož, tvoja koža
vendar ni tako trda kot kon-
serva, ki sem jo ravno kar z
njo odprla!

DVOJČKI.

Gospod Milko je dobil
dvojčke. Radi tako velikega
domačega praznika je mladi
Karlček ostal doma in ni šel
v šolo. Zvečer mu napravi
ata opravičilo. Karlček pa je
nasvetoval:

»Veš kaj, ata! Napravi
tako, da smo danes dobili
samo enega, čez en teden pa
drugega, potem bom tudi dru-
gi teden ostal en dan doma!«

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Barkovlje: Preveč strupeno - ne-
voščljivo! Ne vemo, če odgovarja
dejstvu Vaša trditev, da so kletarji
»Delavskega konsumnega društva«
noč in dan zato v kleti, da se izpo-
polnijo v stroki kisanla vina. Tudi
Vaša trditev: »Zakaj ima »Konsum-
no društvo« slabe sode? Zato, da
prodaja slabo vino!« — se nam ne
zdi na mestu, kajti »Čuk« je ravno
iz te kleti použil izborno kapljico.
Pa brez zamere! Pozdrav! — **Zve-
rina:** Vrag razumi Vaš spis! Čuk ga
že ne!

Slov. Bistrica (SHS): Kje je Vaš
podpis? Samo beseda »zdravo« ne
zadostuje! Če Vas je bilo sram se
podpisati pod dopis, je tudi »Čuka«
sram ga priobčiti. Capito? — **Mari-
bor:** Kelnarca v nekem hotelu v Ma-
riboru ne zasluži, da bi jo »Čuk« po-
častil kar z 40 vrstami. Če jo hoče
počastiti vsako noč 40 moških, svo-
bodno! Za tako »čedno« prodajanje
človeškega mesa »Čuk« nima družega
kot pater Greuterjev: Fej! Ravne
pri Tolminu: Hudiča! Bi moral biti
»Čuka« še »hujš« od advokata, da bi
Vaše »puštebe« »pogruntu«. V koš!

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Rum Jamaica 50 %	L. 14.50 lit. steklanica
Jajčna krema maršala	„ 12.50 „ „
Cognac	„ 10.50 7 ¹⁰ „
Jajčni cognac	„ 15.50 „ „
Vino „Malaga“	„ 10.- „ „
Vino „Cipro“	„ 8.- „ „
Vino „Passit“	„ 6.50 „ „
Vin „Chianti“	L. 4.-, 4.25 in 5.500 ste- kianica ni vsteta.
Maršala - Vermouth - Asti - Spumante - likjerji najfinjši - Fernet - Bitter - Zganje in širupi.	
Zganjarna, Trg. Sv. Antona št. 7.	

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Širite Čuka na pal'ci.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklica,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko
zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in
»Anker« ter dvokoles dobroznane znamke »Atena«. V zalogi
imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za
umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk
brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brez-
plačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in
najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **Via Duomo št. 11.**
Sprejema vsa popravila, katere se ločno in po ceni izvršujejo

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso v erdi „rgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50,000.000	LJUBLJANA	10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle naj-
kulantneje.

— **Otoče pri Podnartu (SHS):** Ne razumemo, kaj hočete Mežnarjevemu Francu in Anžičevemu Francu vsled tega, ker sta — jugoslovanska čuka. — **Rakek:** Pismu ste priložili za 3 Din. jugoslovanskih znamk s prošnjo, naj Vam odgovorimo. Če bi na pismo, Vam namenjeno, prilepil »Čuk« za tri dinarje jugoslovanskih znamk, bi lepo odkorakal v — »keho«. Ali še ne veste, da se je »Čuk« rodil pod italijanskim vročem solncem, da pa kašlja, ščipa in kluje po — gorško in ne po ljubliansko! Sicer pa: Reklamiranega pisma nismo dobili! Pozdrav! — **Milavec Anton, Prestranek:** Pišete: »Prešič zato vedno v

tla gleda, ker je njega mati svinja. Tukaj Vam pošiljam 1 liro«. — Lire v pismu ni bilo! Pač ste prilepili na pismo znamko za 40 cent. tako da »e moral »Čuk« še — kazen 40 cent. plačati za Vaše pismo, in se mora po vrhu še s tem truditi, da Vam na tem potom naznani. — **Kušar Vinko, Kozarje (SHS):** Da, uganko ste dobro rešili: niste pa izpolnili naše želje, ko smo pisali: Pismu priložite Din. 3. — Vi ste pa pismu priložili štiri jugoslovanske znamke po 1 Din. Kaj naj napravimo z njimi? Mari naj nesemo pisma v Jugoslavijo namenjena iz Gorice kar na — ljubliansko pošto? — **St. Vid:** Vi ste pes-

nik tak, da mu ni vsak enak: Čujmo Vašo »muzo«:
Včasih naredimo peto mašo,
Da zbudimo staro našo,
Koncem maše litanije.
Da se stara krika naužije.
Ah preljuba Zorka,
Vtolaži se do torka,
Naj le gredo drugi spat,
Samo da ostane moj zaklad,
Zaklad se imenuje — Zorka
Pri njej bi ostal do — torka!
V torok bi pa moral spat
Ker utrudil bi se moj zaklad!
»Čuk« pa pravi:
Ah predragi ...tor,
Pojdi raje na motor!

Pusti Zorko,
Popij vina no majolko!
Boš bolj zdrav
In ne boš tako »godrnjau«
Da bi se vsake babe »zbau«,
To »Čuk« je »jau«.

Listnica uprave: Ig. Herzog, rudar Helena Crna pri Prevaljah: Skoraj vsaki teden se pritožujete, da ne dobivate redno Vaših 7 iztisov. To je res čudno. Mari so uzmoviči, ki kradejo »Čuka?« Poglejte pas, če je v redu. Na pasu je zapisano število 7 in je prilepljenih znamk za 60 cent. Od nas gre pošiljatev v redu. Pozdrav!

**Obnovljena prodaja tkanin na račun
NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV**

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

TEDEN OSTANKOV

Predno pričnemo z veliko prodajo zimskega blaga, opozarjamo sl. občinstvo, da razprodamo vse ostanke oblek in vsakovrstne bombaževine **po 50% znižanih cenah.** Imenovani predmeti so razstavljeni v srednji izložbi naših zalog.

NB. V slučaju, da blago ne ugaja, bodisi glede kvalitete ali cene, se vzame nazaj!

CENE STALNE.

CENE STALNE.

Razprodajalcem poseben popust.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE